

Εκπαίδευση- Ορθοδοξία

Την πρώτη Σεπτεμβρίου έχουμε δυο "πρωτοχρονιές". Την έναρξη της σχολικής χρονιάς και του εκκλησιαστικού έτους. Η κοινή ημερομηνία πρέπει κάτι να λέει και πολλά να συμβολίζει. Για τον ορθόδοξο ελληνικό λαό παιδεία και Ορθοδοξία συμβαδίζουν. Το ένα και το άλλο αποτελούν τις δυο όψεις του ιδίου νομίσματος.

Πάντα η έναρξη συνοδεύεται από αισιοδοξία. Καλλιεργούνται ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο. Προφανώς δεν είναι κακό αυτό αλλά δεν φθάνει η αισιοδοξία και οι ευχές για καλή χρονιά. Απαιτείται προσπάθεια και αγώνας. Συνεργασία μεταξύ των εμπλεκόμενων φορέων με αμοιβαία εμπιστοσύνη και ο καθένας με τον ρόλο του. Ο καθένας να αποδίδει το μέγιστο των δυνατοτήτων του με πραγματικό ενδιαφέρον για τον μαθητή. Η έναρξη των μαθημάτων να βρίσκει τα σχολεία χωρίς ελλείψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό. Η επομένη ημέρα του αγιασμού να είναι ημέρα πλήρους προγράμματος το οποίο θα έχει καταρτιστεί με γνώμονα το συμφέρον του παιδιού και μόνο. Η κοινή, στο μέτρο του δυνατού, γραμμή στην αντιμετώπιση των μαθητικών παρεκτροπών βοηθάει στην ομαλή λειτουργία της σχολικής μονάδας. Η εκπαίδευση είναι "ομαδικό αγώνισμα" και όχι ατομικό. Ο ένας να κτίζει πάνω στην προσπάθεια του άλλου, να μη γκρεμίζει ο ένας αυτό που δημιούργησαν οι άλλοι.

Οι εποχές αλλάζουν, τα ενδιαφέροντα της κοινωνίας δεν μένουν ίδια. Τα παιδιά δέχονται πολλαπλά ερεθίσματα και παραστάσεις. Βομβαρδίζονται (και όλοι μας) 24 ώρες στο 24ωρο με γνώσεις άχρηστες για να μη γράψω επιβλαβείς. Προβάλλονται μοντέλα εύκολης ζωής στη γλιδή και στον πλούτο χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια. Τα γράμματα, η μόρφωση και η προσπάθεια απαξιώνονται θεωρούνται τροχοπέδη στην ανέλιξη. Οι προαιώνιες αρχές και οι πατροπαράδοτες αξίες που πρέπει να κοσμούν κάθε άνθρωπο, και ιδιαιτέρως τον νέο, χλευάζονται και πυροβολούνται. Η πίστη στον Θεό, ο σεβασμός στα ιερά και στα όσια της φυλής και του γένους θεωρούνται περασμένων εποχών. Για να αισθάνονται απαλλαγμένα από τον "μεσαιώνα" του χριστού ήθους και του (αυτο)σεβασμού μένουνε προσκολλημένα μπροστά σε μια οθόνη. Το τετράδιο ή το στυλό μπορεί να τα ξεχάσουνε στο σπίτι· το κινητό αποκλείεται, διαφορώντας για το γεγονός ότι απαγορεύεται να το

έχουν στο σχολείο. Είναι κακός ο εκπαιδευτικός που θα πράξει το καθήκον του όταν δει μαθητή με κινητό και είναι άξιος επαίνου ο εκπαιδευτικός που θα αδιαφορήσει ως προς την αποστολή του.

Τα φαινόμενα βίας εύκολα περνούν και στη σχολική αυλή και αίθουσα. Τα παιδιά διδάσκονται περισσότερο από το παράδειγμα που βιώνουν παρά από τη θεωρία. Αυτά που βιώνουν είναι εύκολα. Δεν τους χαλάμε κανένα χατήρι. Δεν λέμε όχι στα αιτήματά τους για να μη τα απογοητεύσουμε και όλοι μας μιλάμε για δικαιώματα των παιδιών και κανένας μας για υποχρεώσεις.

Εικόνες του Θεού είναι. Έχουν δικαιώματα αλλά και υποχρεώσεις. Δημιουργούμε παιδιά εγωιστικά με υπερηφάνεια κούφια. Εισπράττουν κάθε μέρα εικόνες βίας, ασέβειας και ύβρεως της ανθρώπινης υποστάσεως. Εύκολα γίνονται επιθετικά, βίαια και παραβατικά.

Υπάρχουν τα τελευταία χρόνια κοινωνικοί λειτουργοί και ψυχολόγοι στα σχολεία. Εκεί οδηγηθήκαμε. Δεν επαρκούν. Χρειάζονται βοήθεια. Δεν εννοώ να διοριστούν και άλλοι. Εννοώ να ακουστεί η φωνή του Χριστού μέσα στα σχολεία. Η φωνή του Θεολόγου στη δευτεροβάθμια με τις λίγες ώρες μάθημα τι να πρωτοδιδάξει;; Στην πρωτοβάθμια που δεν υπάρχει θεολόγος τι γίνεται;; Ο δάσκαλος προσπαθεί και κάνει ό,τι μπορεί.

Χρειάζεται λοιπόν σε ολόκληρο το φάσμα της υποχρεωτικής εκπαίδευσης να υπάρχει στα σχολεία ο κατάλληλος άνθρωπος να επιλαμβάνεται παράλληλα με τον παιδαγωγό και ψυχολόγο περιπτώσεων μαθητών και οικογενειών με πρόβλημα. Πολλά από τα προβλήματα που εμφανίζονται στα σχολεία και στην κοινωνία γενικότερα έχουν πνευματικό υπόβαθρο και αίτια καθαρά πνευματικά-διδακτικά. Κατάλληλοι για μια τέτοια διακονία ειδικά εκπαιδευμένοι κληρικοί ή θεολόγοι, που θα επιλέγονται με κριτήρια αυστηρά και πολύπλευρα (πνευματικά, παιδαγωγικά κλπ) και μετά από σχετική επιμόρφωση. Θα υπάρχουν οι δικλίδες, προφανώς, που θα εξασφαλίζουν την άρτια συνεργασία με τον σχολικό ψυχολόγο και πρωτίστως την ελευθερία των μαθητών. Πολλά προβλήματα θα λύνονται κάθε μέρα και μάλιστα σε ορατό ορίζοντα θα μηδενιστούν.

Κατανοούμε ότι η παραπάνω πρόταση χρήζει επεξεργασίας και οργάνωσης ως προς τις λεπτομέρειές της. Επίσης, είναι για πολλούς λόγους τολμηρή, στις ημέρες μας, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι ρεαλιστική, με γνώμονα το καλό των παιδιών μας.

Πολλές δεκαετίες πέρασαν χωρίς η εκπαίδευση και οι εκπαιδευτικοί να αξιολογούνται από επίσημο φορέα για να φαίνονται οι αδυναμίες ή οι αστοχίες όλων των παραγόντων και παραμέτρων για να διορθώνονται. Για να ανεβαίνει το επίπεδο της παρεχόμενης εκπαίδευσης. Η καθημερινή πρακτική μας δείχνει τι δεν πάει καλά και κάτι πρέπει να αλλάξει. Εκπαιδεύεται η νεότητα, το μέλλον του λαού και του γένους. Οι προκλήσεις κάθε μέρα μεγαλώνουν και απαιτούν υπεύθυνους και μορφωμένους, όχι απλά εγγράμματους πολίτες. Αυτούς ποια σχολεία θα τους δώσουν εφόδια;; τα σχολεία χωρίς Χριστό;; Αν είναι δυνατόν.

Η Ελλάδα και η Ορθοδοξία είναι έννοιες στενά συνδεδεμένες και έτσι θα παραμείνουν. Η εκπαίδευση και οι εκπαιδευτικοί καλούμαστε από την ιστορία να αναλάβουμε ρόλο πρωτοπόρο και με οδηγό τον Χριστό να φέρουμε την πατρίδα μας Ελλάδα στην πρωτοπορία του κόσμου.

Καλή Χρονιά.

Μυργιώτης Παναγιώτης

Μαθηματικός